

[Thestrup.]

andet — til den højtærede ministers upar-tiskhed og gode vilje. Men selv om jeg har det, er det dog med stor modvilje, jeg ser, at dette ting lægger al magt på boligområdet i den højtærede ministers hånd. Det er for mig at se en fuldstændig umyndiggørelse, det høje ting her foretager af sig selv.

Rimstad: Den højtærede minister siger, at jeg bør overlade vurderingen af, om der her foreligger lovjaskeri, til udvalget. Det er nu ikke almindeligt, at man overlader bedømmelsen af et udført arbejde til den eller dem, der har været med til at lave arbejdet. Den dom, der i så fald afsiges, kender vi jo i reglen på forhånd. Det må være en udenforstående, der bedømmer resultatet. Jeg er her en udenforstående, og jeg bedømmer det ud fra min viden om byggeteknik og byggefinansiering til at være et meget lidet grundigt arbejde, men det skal som undskyldning anføres, at grundlaget for udvalgsarbejdet, selve lovforslaget, har været, som jeg sagde, både forhastet og lidet gennemtænkt.

Det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen siger, at jeg ikke må, skal vi sige spille på forskellen mellem på den ene side den rimelige husleje i et gammelt socialt boligbyggeri og på den anden side den for dyre husleje i det nye byggeri. Vi må dog først enes om, hvad der er dyrt, og hvad der er billigt, hvad der er rimeligt, og hvad der er urimeligt. Når man i dag selv i det sociale boligbyggeri ikke kan bygge billigere, end tilfældet er, må man dog vist have lov til at sige, at en meget stor del af boligmassen er urimeligt billig, og at det er i denne urimelige billighed, den, der hidrører fra et kunstigt indgreb, problemets kerne ligger.

Kai Moltke: Først en rettelse til det ærede medlem hr. Finn Poulsen, som forsimplede mine tanker noget med hensyn til, hvad det her drejede sig om. Man skulle først indkræve pengene i afgift på jorden og dernæst bruge dem til billige grunde. Nu

er det, som jeg har foreslået om skabelse af en offentlig boligfond, anderledes formuleret både her i tinget og i min skriftlige betænkning. Det, det drejer sig om, er at tilvejebringe offentlige midler først og fremmest til lettelse af rentebyrden bl. a. også ved tilvejebringelse af billige grunde.

Til de indvendinger, den højtærede boligminister gjorde mod to af punkterne i mine ændringsforslag, må jeg med hensyn til punktet om fritidshjem o. s. v. gøre en undskyldning. Jeg havde i forvejen strøget det, men i kampens hede og det hastværk, der herskede omkring udvalgsbetænkningen, var det kommet ind på et urigtigt sted, uden at jeg havde opdaget det. Med hensyn til det andet punkt skal jeg blot sige, at det, der ligger bag tanken om 10 000 lejligheder ud over, hvad det offentlige lægger beslag på, jo er bestræbelserne for at imødegå en bestemt tendens. Det er jo sådan, at netop de kredse, der kritiserer det sociale boligbyggeri, har en vis tendens til at anvende det mest. Man kan nævne københavnske kommuner, som næsten op til 100 pct. lægger beslag på det sociale byggeri til formål, som i og for sig skulle være en kommunal opgave. Det er den tanke, der ligger bag. Hvis vi ser på tallene for den offentlige boligbygningsvirksomhed her i byen, er den faldet fra ca. 1900 over 700-800 ned til 1 100, og følgen er, at det offentlige i stigende grad lægger beslag på det sociale byggeri. Det er en kendsgerning. Og lige så givet er det, når oppositionen taler om opsparring, at man sparer op, når man har noget, som man kan se man får inden for en rimelig frist; men f. eks. i andelsboligselskaberne er det en kendsgerning, at ventetiden bliver uforholdsmæssigt lang. Det er den tanke, der ligger bag den pågældende paragraf, at hvis det offentlige, først og fremmest det kommunale, byggeri helt standses, må resultatet i sidste ende blive, at de sociale selskaber ikke kan disponere over de lejligheder, de opfører og har ansvaret for, til de formål, de oprindeligt havde tænkt sig.